

SHALINI BOLAND

TYLIOJI
NUOTAKA

Iš anglų kalbos vertė
Martyna Bražiūnaitė-Jelisejeva

Sofoklis

VILNIUS, 2024

*Skiriu Pete'ui – džiaugiuosi,
kad prie altoriaus buvai tu*

Prologas

Nereikėjo man šiandien čia ateiti.

Jei ne šis poelgis, to niekada nebūtų nutikę. Jis nebūtų pamatęs tos mano išraiškos. Bet kai atsigręžė ir pažvelgė į mane, akimirką sustingo. Akys išsiplėtė, ir supratau, kad jis žino. Įrodymas – rankoje sugniaužtas peilis.

Krūtinę taip suspaudė, tarsi kas būtų ant jos užsėdęs. Dar ir dabar masažuojau sau tarp šonkaulių, kad bent kiek atpalaiduotų. Kad vėl atgaučiau tolygų kvėpavimą, nekvėpčiočiau šiais trumpais iš plaučių besiveržiančiais atodūšiais. Garsai, kokių man dar neteko girdėti.

Nebebuvo kada galvoti. Čiupau žalvarinę lempą ir smogiau iš visų jėgų.

Ji suriko – to ir reikėjo tikėtis. O tada nutilo kaip kapas.

O aš?

Na... nors kvėpavimas trūkčioja ir pirštai dreba, šiuo metu jaučiu tik viena – neapsakomą palengvėjimą.

Pirmas skyrius

DABAR, BIRŽELIO 10-OJI

Štai ji. *Toji akimirka*. Daugybę metų svajonių, nesėkmingų pasimatymų ir nuviliančių santykių, kol galiausiai pavyko atrasti tą vienintelį, vainikuojanti čia ir dabar. Šią akimirką aš, Alisa Porter, žengiu prie altoriaus, kad ištekėčiau už Seto Evanso, savo svajonių jaunikio.

Tėtis paima mane už rankos. Jis atrodo prašmatniai su tamsiai pilku kostiumu ir vyšniniu šilkinio kaklaraiščiu, balta rožės švarko atlake, kaip visi pabroliai ir, žinoma, jaunikis. Jo žvilgsnis sušvelnėjęs – tėtis laimingas. Jis visada dėjo daug vilčių į mane ir mano seserį Elžbietą. Linkėjo mudviem sėkmingos karjeros ir gerų situacijų. Mano tėtis – stambios logistikos įmonės viceprezidentas. Jau beveik pasiekęs pensinį amžių, jis skraido aplink pasaulį, tarsi būtų dvidešimt metų jaunesnis.

Mano būsimas vyras Setas – sėkmingas Londono gydytojas, endokrinologas, negana to, vienintelis turtingų tėvų sūnus. Mudu susitikome vietinėje užiegoje kiek daugiau nei prieš metus, kai jis su draugais svečiavosi savo tėvų vasarnamyje Niu Foreste. Tąkart turėjau eiti į aklą pasimatymą, bet mane paliko ant ledo. Jau atrodė, kad vakaras bus siaubingas, kol pasirodė Setas ir išstūmė iš galvos ketinimą visam laikui atsižadėti santykių su vyrais. Nuo tada pasinėrėme į audringą romaną.

– Pasiruošusi? – klausia tėtis.

Giliai įkvepiu ir pažvelgiu į savo kuklią puokštelę iš paparčių ir rožių, į savo vestuvinius apdarus – karoliukais siuvinėtą nériniuotą korsetą ir šilkinį sijoną. Į savo satino batelių nosis, išsikišusias iš po tiulio sluoksnių. Žinoma, esu pasiruošusi. Nuo prancūzišku manikiūru puoštų nagų iki žvilgančių tamsių garbanų – ne tas žodis, kokia pasiruošusi. Nuryju seiles, bandydama jam atsakyti, bet gerklėje jaučiu sukilusį gumulą. Todėl tik palinksiu ir sumirkčiojusi metu žvilgsnį į savo pamerges, gražiai išsirikiavusias navos gale.

Užgrojus „Vestuvių maršui“, širdis džiaugsmingai suspurda. Pagaliau išsipildys visos mano viltys ir siekiai. Ištekėsiu už išvaizdaus sužadėtinio, mes persikelsime į gražų namą, net ir mano karjera rutuliojasi tinkama linkme. Tik kodėl dabar galvoju apie darbą? Turėsiu marias laiko į jį susitelkti, kai grįšime po medaus mėnesio. Dabar turiu sugerti kiekvieną savo tuoktuvių dienos sekundę, nes neplanuoju kada nors to kartoti. Noriu, kad tai tęstųsi amžinai. Nuo šios dienos prasidės likęs mano gyvenimas.

Mudu su tėčiu žengiamo altoriaus link, regime pažįstamus veidus. Draugai, bendradarbiai, tetos, dėdės, pusbroliai ir puseserės. Susirinko visi. Mudu su Setu sukvietėme beveik po tiek pat svečių – tai puiku, nes visa bažnyčia užpildyta. Suolai sausakimši abiejose pusėse. Visi šypsosi, akyse spinduliuoja meilė, žiopčioja, kad atrodau nuostabiai.

Pilnutėlėje bažnyčioje ištis šilta. Šiuo metu kaip tik užėjo birželiui įprasta karščio banga, tad svečiai vėduojasi lankstukais su vestuvių dienos planu. Bet man jau geriau karštis ir saulė nei šaltas lietus. Toks gražus oras – geras ženklas.

Klišės nemeluoja – pėdomis vos liečiu žemę. Pojūtis toks, it sklęščiau oru. Mano veidas švyti ir spindi, akys žėri. Artėdama

prie altoriaus, jaučiuosi lengvai apsvaigusi, galūnės dilgčioja. Giliai įkvepiu, sugerdama į save džiaugsmingą atmosferą, uosdama vaškuotos medienos ir ką tik nuskintų gėlių aromatus. Padvelkia kvėpalais ir kvapiuoju vandeniu, sumišusiu su vos juntamu priplėkusiu dailios XIII amžiaus Elingamo bažnyčios kvapu. Tos pačios, kurioje susituokė mano tėvai. Kur buvome pakrikštytos mudvi su Elžbieta.

Keista, bet šią akimirką aš nesijaučiu savimi. Tarytum būčiau atsiskyrusi nuo kūno. Jaučiuosi kaip kino žvaigždė, žengianti raudonuju kilumu, arba kaip modelis ant podiumo. Žmonės čia susirinko dėl manęs ir Seto, bet visų akys krypsta į *mane*. Į mane vieną. Tiesą sakant, gana nejauku. Pažvelgiu į altorių ir Setą, besigręžiantį mano pusėn. Širdis šokteli, ruošiuosi pirmą sykį pažvelgti į savo jaunikį mūsų vestuvių dieną.

Oi.

Sustingstu.

Tai ne Setas.

Sumirkčioju ir pažvelgiu pirma į kairę, paskui į dešinę pusę nuo žmogaus, stovinčio ten, kur – esu tikra – turėtų būti mano jaunikis. Kur jis? Kur mano sužadėtinis?

– Alisa, – sušnibžda tėtis man į ausį.

Sustojome tenujė trečdalį kelio iki altoriaus. Pulsas pagreitėja, jaučiu, kaip tarp krūtų ir pažastyse kaupiasi prakaitas. Padvelkia intensyvus vanilės gūsis ir užstringa galugerklly, saldus ir tirštas.

– Alisa. – Tėtis trukteli man už parankės, bet tebestoviu vietoje, nepajėgdama nei pajudėti, nei ką pasakyti.

Dar kartą panikos kupinu žvilgsniu dirsteliu į jaunikį, į šalia jo stovinčius pabrolius. Kodėl niekas nieko nesako? Ar aš sapnuoju? Ar čia kažkoks siaubingai tikroviškas košmaras?

Ar aš kažką ne taip supratau ir Setas manęs laukia kitoje vietoje? Pažvelgiu į kitą navos pusę. Bet ten susirinkusios mano pamergės. Vėl nukreipiu akis dešinėn. Į nepažįstamąjį, kuris žiūri į mane. Jis susiraukia. Gal ir jis manęs neatpažįsta ir visa tai tėra siaubinga vestuvinė painiava.

– Ar viskas gerai? – sužiopčioja jis, akys sklidinios susirūpinimo. Ir *meilės*. Jo žvilgsnis atrodo intymus, tarsi mane pažintų.

Mano širdis daužosi krūtinėje, ausų būgneliai tvinkčioja. Kodėl niekas nieko nesako? Kur Setas ir kodėl vietoj jo stovi šis nepažįstamasis?

Po velnių, kas čia vyksta?

Antras skyrius

ANKSČIAU

Vos atplėšiu namo duris. Nekantrauju įbėgti vidun ir pranešti Deizei naujieną. Ji tuo nepatikės. Pati vos galiu patikėti.

Pagaliau mano raktas įslysta į spyną. Pasuku jį ir pastūmusi atveriu duris į butą, kuriuo pastaruosius pusketvirtų metų dalijuosi su savo geriausia drauge.

– Labas! – šūkteliu, perstumdamą savo lagaminėlį per slenkstį, tada ridenu jį koridoriumi ir numetu miegamajame. Pasitrinu sustirusias plaštakas. Lauke tamsu, pašalę. Tokiais lietingais sekmadienio vakarais iš Londono paprastai grįždavau prislėgtos nuotaikos. Liūdėdavau, kad baigėsi savaitgalis su gražuoliu vaikinu. Tik ne šįvakar.

– Deize! Esi?

– Aš svetainėje! – sušunka ji.

Nudrožiu koridoriumi, neįstengdama nuslėpti plačios šypsenos, nuo kurios net paskausta žandikaulį.

– Ei, kaip savaitgalis? – klausia ji, atitraukdama žvilgsnį nuo mobiliojo. Ji guli išsitiesusi ant sofos, pakėlusį kojas, šviesūs plaukai pūpso ant pakaušio, surišti į netvarkingą kuoduką.

– Išgersim arbatėlės? – klausia sulaukydama žiovulį.

– Ne, atkimšiu butelį, – atsakau.

– Prieš darbo dieną? – susiraukia ji, bet tuoj pat nusijuokia. – Ką gi, pirmyn.

Aš vypteliu ir nulėkusi į virtuvę ištraukiu iš šaldytuvo nuo penktadienio vėsią laikytą butelį baltojo vyno. Iš spintelės išimu dvi taures ir pasuku atgal į svetainę.

– Jei atvirai, stebiuosi, kad jis dar neatkimštas, – sakau, pamosuodama *Sauvignon Blanc* buteliu.

– Beveik visą savaitgalį buvau pas Martiną, padėjau jam su kursiniu. – Ji pavarto akis. Praėjusiais metais Deizės vaikinai, finansų konsultantas, nusprendė persikvalifikuoti į paramedikus, ir Deizei nebuvo lengva prisitaikyti prie jo naujo studentiško statuso. Ji ištiesia ranką su taure, taigi pirmiausia įpilu jai.

– Negaliu patikėti, kad tai tęsis dar trejus metus, – sako ji. – O kai jis įgis kvalifikaciją, darbas vyks pamainomis, taigi vargiai matysime vienas kitą.

– Juk ir tu dirbi pamainomis, – pastebiu.

– Būtent. – Ji gurkšteli vyno. – Turės įvykti stebuklas, kad susitiktume dažniau nei dukart per savaitę. Ir jis nenorės įsigyti bendro būsto, kol nebaigė mokslų, taigi būsime suvaržyti. Tuo tarpu namų kainos vis kyla...

Ji kilsteli rankas, apsilaistydama vynu.

– Šūdas, atleisk. Nenoriu skūstis. – Nesėkmingai bando nusivalyti sportinį nertinį. – Na, truputį noriu, bet pati supranti.

Kai Deizė tokios nuotaikos, nebesu tikra, kad noriu pasidalyti savo naujiena. Jausčiausi lyg berdama druskos ant žaizdos. Svarstau, ar ji apsidžiaugs dėl manęs.

– O dievuliau, kas ant tavo piršto? – Deizė išpučia akis ir beda į mano žiedą. Ji pastato taurę, atsistoja ir sugriebia mano ranką, spoksodama į platininį žiedą su gražiu smaragdo pjūvio deimantu. – Ar čia tai, apie ką galvoju?

Linkteliu tikėdamasi, kad ji džiaugsis dėl manęs ir Seto.

– Ar jis tau pasipiršo?

– Vakar vakare, – atsakau, iš naujo išgyvendama tą akimirką, negalėdama sulaukyti besiveržiančios šypsenos.

– Negaliu patikėti! – sušunka ji. – Sveikinu, Alisa. Pasakok viską!

Ji vėl prisėda, o aš klesteliu šalimais, nurimusi, kad ji dėl manęs džiaugiasi. Gurkšteliu atvėsinto vyno, mėgaudamasi ryškiu vaisiniu jo skoniu. Galvoju, ar kada nors gyvenime jaučiausi tokia laiminga.

– Na? – ragina Deizė.

Patogiai įsitaisau ant sofos.

– Taigi, vakar Setas man pranešė, kad suorganizavo smagų vakarą mieste – tai buvo nuostabu, nes atrodo, jog pastaruosiu metu laiką leisdavom gana nuobodžiai: namie prie televizoriaus ar bare kaimynystėje. Tai nė kiek nepriminė pirmųjų draugystės mėnesių, kai vakarieniaudavome mieste, eidavome į teatrą ir vykdavome trumpų atostogų.

– Viską atiduočiau už trumpas atostogas, – sako Deizė, pildydama taurę.

– Taigi, vėlyvą popietę mūsų paimti atvažiuoja prabangus automobilis ir nuveža į nuostabų penkių žvaigždučių viešbutį. Įeiname į liftą ir pasikeliame į patį viršų. Galvoju, kaip smagu, užsiskysime gėrimų ir pavakarieniausime su vaizdu.

Deizė tik linksi išpūtusi akis.

– Bet tada mudu...

– Palauk! – sušunka Deizė. – Privalai papasakoti ir Loriui.

– A. Gerai. – Jaučiuosi šiek tiek nusivylusi, kad negaliu pabaigti pasakojimo. Bet tikriausiai ji teisi – turiu pranešti ir Lorenšui. Nuo mokyklos laikų mes buvome neišskiriama draugų trijulė, visada pasakodavom vienas kitam apie gerus ir blogus